

Folketingets Forhandlinger. (234)

3717 29/2 13: 1. Beh. af F. t. L.

om Livsforsikringsvirksomhed. 3718

er det i alt Fald værd at overveje. Nogen Beundrer af det er jeg altsaa ikke.

Som en af de forsikrede, der staa fuldstændig udenfor de stridende Selskabers Interesser, og som derfor kan se alene paa de for denne vigtige sociale Sag gældende almindelige Synspunkter, vil jeg altsaa gerne anbefale det Udvalg, som maatte blive nedsat, at acceptere Lovforslaget i dets Helhed som et virkelig betydningsfuldt Lovgivningsarbejde; at tage de Forbedringer, som Landstinget har indført i den højtærede Indenrigsministers Forslag med Hensyn til Sikkerhedsfondens Anvendelse og Henlæggelserne til Sikkerhedsfonden; at føre den Forringelse fra Ministerens Forslag, som Landstinget har indført med Hensyn til Tillægspræmierne som Aktiv, tilbage til Ministerens tidligere Forslag; at tage Forholdet mellem Statsanstalten og de private Selskaber under Overvejelse uden Konkurrencehensyn og at forhandle om Kvotoverdragelserne fra Selskaberne enten til udenlandske eller indenlandske Selskaber. Og saa for øvrigt anbefaler jeg at lade dette Lovforslag, uden at gaa i alt for smaa Detailler med Hensyn til de enkelte Bestemmelser, nyde hurtig Fremme gennem Tinget.

Deuntzer: Da jeg tidligere har haft Lejlighed til at beskæftige mig med Livsforsikringsemnet og Lovgivningen derom og ogsaa har haft nogen Andel i Loven om Livsforsikring af 1904, har jeg følt Lyst til at gennemgaa det foreliggende Lovforslag og udtale min Mening om mange Punkter; men da der dels er kommet mange Punkter frem under Diskussionen, og da det dels forekommer mig temmelig sikkert, at der vil blive nedsat Udvalg om Sagen, og da jeg endvidere mener, at de Punkter, der kunde være Grund til at fremdrage, er af en ret speciel assurance-teknisk Natur, vil jeg, da dertil kommer, at Tiden er saa fremrykket, og det ærede Tings Opmærksomhed i Øjeblikket ikke er saa særdeles aarvaagen for en Diskussion i længere Tid, indskrænke mig til en enkelt Bemærkning, idet jeg kun om Lovforslaget i dets Helhed skal udtale, at jeg anser det for en Forbedring, sammenholdt med den gældende Lov om Livsforsikring. I øvrigt skal jeg kun omtale et enkelt

Punkt, som allerede er berørt af flere af de foregaaende Talere, hvis jeg ikke fejler af det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) og ogsaa af det ærede Medlem fra Stubbekøbing (Keiser-Nielsen), nemlig Angrebet paa Statsanstalten. Jeg vil med Hensyn til dette Punkt betone, at Forholdet er det, at det er paalagt Statens Embedsmænd at sikre deres Enker en Overlevelseshænde, som retter sig efter Mandens Gage, og den samme Pligt er paalagt Skolelærere udenfor København. Det er altsaa paalagt dem at tegne en Overlevelseshænde i Statsanstalten for Livsforsikring, og paa den anden Side er det naturligvis ogsaa paalagt Statsanstalten at modtage dem, og det vil igen sige, at Statsanstalten er nødt til at modtage enhver saadan, som man kalder det, pligtig Overlevelseshænde, uden at der kan kræves noget Bevis eller nogen Oplysning om vedkommende Embedsmands Helbredstilstand; der kræves ikke mere, end at han ikke i Øjeblikket befinder sig i Livsfare. Dette vil igen sige, at Statsanstalten er nødt til — til Gunst for Embedsmændene og Skolelærerne — at tegne en Mængde Overlevelseshænder, som ingen anden Institution vilde paatage sig, og hvormed der naturligvis i mange Tilfælde er forbundet øjensynligt Tab. Jeg kunde nævne mange saadanne Eksempler. Der er blandt andet et, som maaske ogsaa er særlig uheldigt: en Mand melder sig og skaffer Attest for, at han ikke er i øjeblikkelig Livsfare. Han var alligevel meget syg, men fik dog Attest; saa indbetaler han et ringe Beløb, og hans Enke nyder derefter i en meget lang Aarrække en aarlig Pension paa langt over 1.000 Kr. Intet som helst andet Selskab vilde med god Villie være gaaet ind paa det; i det Tilfælde, at andre Selskaber vilde gaa ind paa at tegne Overlevelseshænde, vilde de i hvert Fald forlange Helbredsattest, og hvis vedkommendes Helbred ikke var af de allerbedste, hvis han ikke hørte til de „gode Liv“, vilde Selskabet kræve en forhøjet Præmie. Jeg beder ærede Medlemmer være opmærksomme paa, at her har Statsembedsmænd og Skolelærere udenfor København det meget store Privilegium, at de uden Hensyn til, om de er endogsaa meget stærkt syge eller lider af en eller anden Fejl i deres Organisme